

Já a Colmar aneb splněný sen

Závod Paříž – Colmar je pro chodecké ultravytrvalce tím nejvyšším vrcholem, něco jako pro jiné sportovce olympiáda či mistrovství světa. Nebo jako Tour de France pro cyklisty. Já jsem na něm v posledních dvaceti letech byl celkem devětkrát jako doprovod, postupně s Vládou Dostálem, Ivo Majetičem, Lubošem Mackaničem a se Zdeňkem Simonem. Že se při své jubilejní desáté účasti postavím na start jako závodník, to bych celých těch dvacet let považoval za myšlenku z oblasti sci-fi. Ale od začátku.

Tento závod je pořádán s několika přestávkami již od roku 1926, nejprve jako Štrasburk – Paříž či obráceně, později se cílovým městem stal Colmar a měnila se jenom trasa. Pokud vím, tak nejdelší varianta měřila 536km. Závodníci měli pouze dvě povinné přestávky v celkové délce čtyři hodiny a v kontrolních bodech na trati byly stanoveny časové limity, jejichž překročení znamenalo nemilosrdné STOP. Každoročně dokázalo absolvovat celou náročnou trať jen málo závodníků a do Colmaru docházeli i s několikahodinovými rozestupy.

V rámci zvýšení atraktivity závodu byly před několika lety zavedeny novinky, závod byl zkrácen asi o 80km a rozdělen do dvou částí, přičemž do té druhé, která obnáší posledních 50-60km, odstartují závodníci hromadně. Tak se sice může stát, že do Colmaru přijde první ten, kdo nevyhrál, ale to si moderátor v cíli okecá, důležité je, že závodníci, kteří projdou sítím časových limitů, přijdou do cíle jen v rozmezí několika málo hodin, takže přítomní diváci mohou vydržet při vědomí od prvního až do posledního.

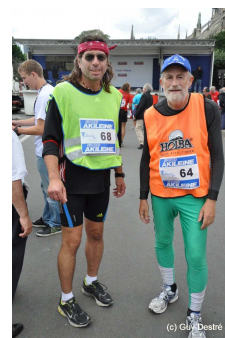
Navíc byla zavedena i přibližně o 140km kratší varianta závodu zvaná Promotion neboli pro začátečníky. Hlavního závodu se může zúčastnit pouze prvních 30 závodníků dle výkonů ze série předem určených kvalifikačních závodů, na Promotion je pak pozváno dalších 20 v pořadí. A mezi těmi jsem letos byl díky výkonu z Roubaix, který znamenal 48. příčku světového žebříčku, i já. Je to hezké být v 57 letech začátečníkem...

Protože poslední kvalifikační závod se šel na konci března a já jsem před ním ani nedoufal, že bych se celkově udržel v první padesátce, přihlásil jsem se mezitím na šestidenní závod do Antibes a zaplatil tučné startovné. Když jsem pak o pár dní později obdržel pozvánku na Colmar, měl jsem z toho docela těžkou hlavu. Na šestidenní mám mnohem větší šanci se prosadit na přední umístění, ale Colmar je Colmar. To je výzva, která se neodmítá a navíc šance třeba jen jednou za život. Ale oba závody tak krátce po sobě s pouhou 11denní přestávkou prý nelze fyzicky zvládnout. Že ne? Tak to byla ještě větší výzva, protože nikdo na světě se o to dosud nepokusil.

Takže se v mé hlavě zrodilo šílené rozhodnutí – pokud přežiju šestidenní závod bez vážnějšího zranění, půjdu oboje! Ještě mne v tom podpořil fakt, že z 52. místa kvalifikačního žebříčku byl nakonec pozván k účasti i domažlický Roman Psůtka. Jak praví známé rčení, bude nás víc, nebudem se bát vlka nic. I když proti tomu vlkovi se ještě pro jistotu pořádně namázneme...

Českých závodníků se před námi v celé historii kvalifikovalo pouze šest – Jaroslav Štork-Žofka, Ivo Domanský, Vladislav Dostál, Ivo Majetič, Zdeněk Simon a Petr Štroner. Z nich jen Majetič a Simon dokázali projít cílem, oba dokonce vícekrát. Stát se třetím v pořadí měl větší šanci spíš Roman, přece jenom já měl v nohou těch 500km z Antibes, a také pár puchýřů na patách.

Letošní ročník byl odstartován ve středu 22.6. ve 14.30 v samotném srdci Paříže, kam byli závodníci hromadně dopraveni speciálním autobusem. Pětakilometrový prolog jsme absolvovali přímo po Champs-Élysées s cílem na mostě přes Seinou kousek za Notre-Dame. Tam ještě o nic nešlo, vzhledem k tomu, co nás všechny teprve čekalo, byl rozdíl mezi prvním a posledním zanedbatelný. Tím posledním jsem byl já, protože jsem se v klidu držel v závěrečné čtveřici a pár metrů před cílem jsem zůstal o 3 kroky zpět, abych byl lépe vidět na fotkách...

Zpátky na místo prezentace nás přivezli těsně před pátou a já měl hodinu na to, abych se připravil na ostrý start. Ten byl sice až v 19 hodin, ale od 18 hodin už probíhalo slavnostní zahájení, během kterého byli všichni závodníci postupně představováni na pódiu. Tu přípravnou hodinku mi ještě zpestřil můj hlavní kouč a průvodce letošními ultrazávody Karel Hoferek, kterému se podařilo dostat na úvodní prolog do centra tím, že se propašoval mezi pořadatele. Na startu prologu tedy nechyběl, zato v cíli ano. Zatímco pilně pořizoval fotky Paříže, chodci odešli, pořadatelé odjeli a on zůstal sám se svým foťákem. Ten ho nakonec zachránil, protože měl vyfocené místo večerního startu - radnici v Neuilly sur Marne, která byla k závodu patřičně vyzdobena, a ochotní pařížané už ho pak nasměrovali na metro či autobus, takže můj tým byl zase kompletní.

Čekalo nás tedy prvních 20km cesty z Paříže do Colmaru, jako doprovod byli povoleni pouze chodci nebo cyklisti, ostatní doprovodná vozidla se jinou trasou přesunula do cílového místa, městečka Saint Thibault des Vignes, kde jsem už předloni závodil a mám tam spoustu přátel. Já jsem svůj minidoprovod šetřil až na další část závodu, potřebné občerstvení jsem si nesl v ledvince na zádech. Domníval jsem se totiž, že tu dvacku půjdeme ještě v klidnějším tempu, vždyť to hlavní nás čeká až další večer. Tato domněnka se ovšem ukázala jako mylná, protože hned od startu všichni vyrazili jak splašení a já jsem musel jít dost naplno, abych se vůbec udržel toho předposledního. Tempo bylo takové, že můj výsledný čas byl jen těsně za tím, co jsem zašel letos v Olomouci na ligovém závodě! Ani jsem si přitom nestačil uvědomit, že by mne měly bolet ty puchýře z Antibes.

Což na druhou stranu znamenalo, že jsem je měl dobře ošetřeny a zaléčeny. A že tedy pro mne závod ještě neskončil. I taková varianta totiž přicházela v úvahu, kdybych po těch úvodních kilometrech usoudil, že to po Antibes fakt nejde. Ale protože jsem usoudil, že to po Antibes fakt jde, následovala SMS Vlastíkovi Haničákovi: „Přijed', budu Tě v pátek potřebovat!“

Společně s týmem Psůtka jsme pak pojedli, popili, popovídali a uložili se ve svých pronajatých camping-carech k spánku. Druhý den jsme se přesunuli asi 140km do města Vitry-le-Francois, díky kterému byl závod „Promotion“ letos přejmenován na „Francois 1er“ čili Franta první. Nevíme ovšem, zda to příští rok bude Franta druhý nebo Franta první podruhé. Necháme se překvapit.

Nadešla hlavní část závodu, ta nejtěžší. Měřila 209km a byl pro ni stanoven časový limit 36 hodin. Start ve čtvrtek v 19h večer, uzávěrka v cíli etapy v sobotu v 7h ráno. Kdo přijde pozdě, má smůlu. Noc-den-noc, spánek pochopitelně nepřicházel v úvahu. Podobnou vzdálenost jsem zatím ušel jen při šestidenním závodě, ale tam o celých 12 hodin pomaleji!

Od startu se mnou jel na kole Karel, doprovodná vozidla se za nás zařadila asi po 8km a já jsem šel a šel a šel. Pravidla tohoto závodu stanoví, že každý závodník musí mít řádně označené doprovodné vozidlo s vlastním motorem, které ho chrání zezadu a v noci mu osvětluje cestu. Mojí jedinou šancí bylo jít si svoje tempo, nenechat se vyprovokovat k nějakému závodění hned od začátku, neklesnout na mysli, až se octnu na posledním místě (což zase netrvalo tak dlouho) a doufat, že to vpředu začne trochu odpadat a někdo ke mně pomalu nacouvá.

V noci mi byla hrozná zima a těšil jsem se na východ slunce, jak se ohřeju. A hlavně jsem vyhlížel, kdy už se objeví ten Vlasta, přece jenom je to chodec a já jiného ve svém pouze tříčlenném týmu neměl. I když kouč Karel se mnou kromě jízdy na kole několik desítek km odpochoval. Vlastík se objevil kolem sedmé ráno a do večera se mnou s několika přestávkami taky asi 50km nachodil. Já měl jenom jednu několikaminutovou přestávku asi po 20 hodinách chůze, kdy jsem si musel přemazat bolavé nohy a na bolavá záda jsem si nechal nalepit osvědčené kapsicínové náplasti. Jinak jsem po celý závod převlékal jen horní polovinu těla za chůze, stejně tak jsem v pohybu jedl a konečně už jsem se naučil při chůzi i čůrat aniž by mi pak bylo chvíli teplo na nohy...

Přes den mi bylo hrozné vedro a těšil jsem se na západ slunce, jak se ochladím. Díky Vlastikově příjezdu jsme měli k dispozici druhé auto, kterým jeho partnerka Iveta několikrát odjela dopředu zjistit, jak to vypadá přede mnou. A přestože jsem po první sondáži během pátečního dopoledne byl cca o hodinu za předposledním, do večera už jsem poslední nebyl. Jak jsem správně předpokládal, někteří začali odpadat. Bohužel, první, kterého jsem předešel, byl můj český spolubojovník Roman Psůtka. Teprve když mě po několika hodinách dojela jeho výprava autem, dozvěděl jsem se, že ho zradil kotník, že ze závodu musel odstoupit a že jedou domů.

Musel jsem se tedy pokusit donést pomyslný český prapor do cíle sám. A docela jsem si už začal věřit, protože na časových kontrolách jsem stále měl slušnou rezervu a kromě toho, že mne bolelo všechno, mi nic nebylo. Tím myslím žádné zranění. Na patách se sice vedle puchýřů z Antibes objevily další, ale s tím se pořád dalo jít.

Další noc mi byla ještě větší zima a východ slunce už mi byl ukradenej, protože jsem chtěl do cíle etapy dorazit ještě před ním. Což nakonec nebyl problém, protože slunce vyšlo tu sobotu až odpoledne. Kolem jedné hodiny v noci jsem prošel předposlední časovou kontrolou ještě asi hodinu před průběžným limitem a od tohoto okamžiku už jsem byl v závodě klasifikován, i kdybych dál nešel. Zbývalo mi 6 hodin na posledních 30km a já jsem si řekl, že teď už můžu trochu zariskovat. Měl jsem totiž hlad a neměl jsem

už vůbec chuť na to, co jsem jedl a pil celý závod – energetické tyčinky, gely, sýry, piškoty, rozinky a ovesnou kaši, iontové nápoje a čaj. Takže jsem si poručil moravské uzené a nealko pivo. Ne, bramborový knedlík ani zelí u toho nebylo. Těch pět deka masa a dvě deci piva jsem do sebe soukal asi 2 km a pak jsem dvě hodiny sváděl boj o udržení.

Sousto jsem nakonec udržel, ale tempo ne. Splnění limitu v cíli etapy začalo být ohroženo. Naštěstí ještě Karlovi zbylo trochu sil, obětavě vedle mne nastoupil a posledních asi 20km mě odtáhl a dokopal do cíle ve městě Baccarat. Do limitu zbývalo pouhých 7 minut! Bez něj bych to nedal...

Na tomto místě se musím zmínit o dalším členovi výpravy, bez kterého by to taky nebylo možné. Můj spolužák z devítiletky, bývalý automobilový závodník Honza Rajchl, totiž celou tu dlouhou etapu řídil camping car bez střídání jen s minimálními přestávkami na tankování a odskočení si. 36 hodin za volantem na rychlostní stupeň č.1. To není o nic horší výkon než ten můj! Jen doufám, že si tento článek nepřečte nějaký snaživý blb, který by mu za to chtěl dodatečně sebrat řidičák...

Třetí člen základního týmu, bývalý trojskokan Olda Navrátil, se sice se mnou taky krátce prošel, ale jinak neměl příležitost příliš aktivně do mého boje zasáhnout, jeho úloha byla hlídat a bavit řidiče a v případě potřeby ho zastoupit. Navíc také na cestu dodal značné množství potravin všeho druhu.

Po příchodu do Baccaratu zbývaly do startu poslední etapy pouhé 4 hodiny a já za tu dobu musel načerpat nové síly a hlavně se aspoň trochu vyspat. První hodina spánku nebyla nic moc, protože jsme se museli přesunout asi 50 km autem. Takže jsem se na zadním letišti převaloval podle toho, jak Honza zatácel nebo brzdil. V Corcieux jsme zaparkovali asi 300m od místa startu a všichni téměř okamžitě usnuli. Hodinu před startem jsem už byl zase vzhůru a připravoval se na závěrečnou část závodu. Což znamenalo najíst se, připravit občerstvení, namazat, zvolit oblečení s ohledem na počasí, dojít si na záchod a postavit se na start.

V té době jsem byl na devátém místě a klesnout níž jsem nemohl, protože ti v pořadí za mnou už na startu chyběli – nedošli totiž do Baccaratu v limitu. I kdybych teď udělal jen dva kroky a skončil, byl bych v závodě klasifikován a odměněn, což už bylo více než ode mne kdokoli očekával po tom, co jsem absolvoval v Antibes. Přiznám se, že ani já sám jsem moc nevěřil, že bych to mohl dokázat. Poslední etapa už tedy byla jen taková třešnička na dortu.

Přesto jsem se ještě chtěl pokusit dojít co nejdál. Vzhledem k tomu, že všichni z mého týmu včetně vozidla byli už také dost vyčerpáni, rozhodl jsem se jít sám bez doprovodu s občerstvením v ledvince, do které jsem si vzal i mobil, abych v případě problémů opět povolal tým do akce. Po necelých 20km nás totiž čekalo souvislé 12km dlouhé stoupání a limit tam nahoře byl velmi přísný. Záměr pořadatelů byl jasný - dál už půjdou opravdu jen ti nejlepší. Předpokládal jsem, že nahoře skončí téměř polovina startovního pole a moc jsem se nezmýlil. Já jsem bohužel skončil už na časové kontrole pod kopcem, snažil jsem se totiž v začátku etapy pošetrít zbytky sil na to stoupání, ale nějak jsem už v té obrovské únavě neodhadl tempo a o necelých pět minut jsem limit nesplnil.

Závod tedy pro mne skončil v městečku Fraize, a to jsem ještě netušil, že jeden z francouzských chodců nedošel ani sem, takže jsem poskočil v celkovém pořadí na osmou příčku, což neváhám označit jako úspěch, o kterém se mi ani nesnilo. Stal jsem se tak vlastně třetím českým chodcem v historii, který se zapsal do výsledkové listiny tohoto nejslavnějšího závodu, a opravdu prvním na světě, který absolvoval úspěšně dva takhle dlouhé závody s pouhou 11-denní přestávkou. A pak, že to nejde...

Letošní ročník měl ještě jednu novinku – každý závodník vyfasoval do svého doprovodného vozidla GPS, takže dispečink závodu měl po celou dobu přehled, kde se který závodník nachází. Bylo to prý k vidění i na internetu. A také kdykoliv moje doprovodné vozidlo zastavilo např. na tankování, během chvilky přijel některý z pořadatelů zeptat se, je-li vše v pořádku. Několikrát mne také během závodu kontaktoval některý z lékařů, zda nechci ošetřit nohy a hrozně se divili, že ne. Před startem jsme totiž všichni absolvovali lékařské prohlídky a já měl ty puchýře z Antibes zapsané v jakési průkazce či osobní kartě, kterou jsem musel vlastní rukou předložit na každé časové kontrole.

Do Colmaru jsme pak už dojeli autem a čekali na slavnostní vyhlášení, které bylo až v neděli před polednem. A jestliže nás pořadatelé celý závod týrali tím, že při stanovení trasy nevynechali žádný kopec v okolí a občas nás táhli i po velmi nekvalitním povrchu silnic, které snad ani silnicemi nebyly, tak to vyhlášení se jim taky povedlo. Konalo se totiž na zimním stadionu, diváci seděli na tribuně a závodníci jako atrakce na židlích přímo na ledové ploše, pod námi jen slavnostní kobereček. Teplota 7 stupňů. Klepat zimou jsem se začal už po shlédnutí krasobruslařské exhibice. Samotné

vyhlášení pak trvalo více než hodinu a když došlo na závěrečný přípitek, musel jsem si sklenku držet oběma rukama a stejně jsem trochu vybredal.

Ale stálo to za to, absolvováním nejslavnějšího chodeckého závodu na světě jsem dosáhl určitého životního maxima a splnil jsem si dávný sen. Co bude dál? Nechme se překvapit. Třeba zase překvapím i sám sebe...

A nakonec poděkování všem, kteří se o můj úspěch zasloužili:

Doprovodný tým tvořili **Karel Hoferek**, **Jan Rajchl** a **Oldřich Navrátil**, které pak v průběhu závodu obětavě doplnil **Vlastimil Haničák** s partnerkou **Ivetou Šamárkovou**.

O mé svaly a klouby již několik let pečuje masér **Tomáš Kestner**, díky jeho přístupu mám zřejmě ten „posunutý práh bolesti“. Masáže a další rehabilitaci mi poskytly i **Monika Choděrová** a **Katka Bečvárovská**.

Za finanční pomoc děkuji firmám **HANCA**, **SMOLA KONSTRUKCE**, **RATMEZ**, **VEKBOL**, **ADRIA** a úklidové firmě **MAX**.

VEKBOL OKNA, s.r.o., Mladá Boleslav

Za materiální pomoc děkuji především pivovaru **HOLBA** a za slevy při nákupech firmám **Aminostar**, **Moira**, **Energus** a **Asics**.

Dále děkuji své rodině a všem dalším, kteří mi drželi palce.

Zvláštní poděkování patří zastupitelům mé domovské obce **Bradlec**, kteří se rozhodli mne odměnit, zatímco představitelé Mladé Boleslavi, kterou již téměř 40 let reprezentuji, mé výkony stále ignorují...

Tentokrát jsem neunikl ani pozornosti některých médií, takže kromě zpráv o dosažených výkonech jsem absolvoval rozhovory pro **MBnoviny** a **Rádio Jizera**, docela zajímavý článek se objevil i v **Mladé frontě**. Snad si to přečetl i nějaký budoucí sponzor.

